

29 § va-lagen

Fastighetsägare, som till följd av en felaktig koppling mellan ren- och spillvattennäten fick förorenat vatten från den allmänna va-anläggningen, har på grund av den berättigade oro de känt över vattenkvaliteten bl.a. fått ersättning för minskat boendevärde en längre tid efter att vattnet från hygienisk synpunkt åter var godtagbart.

B.-O.T. äger jordbruksfastigheten, L.-O.C. och L.C. ägde under i målet aktuell tid villafastigheten och B.H. ägde villafastigheten. Fastigheterna är belägna i områdena Hammarlöv och Vemmerlöv i Trelleborgs kommun och ingår i verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Pingsthelgen 1999 förorenades dricksvattnet i kommunområdena Hammarlöv, Vemmerlöv och Gylle av avloppsvatten från den allmänna spillvattenanläggningen som via en ledning hade trängit in i dricksvattensystemet i Vemmerlövs vattenverk. Fastighetsägare i områdena drabbades i samband därmed av sjukdomsbesvär.

B.-O.T. yrkade förpliktande för kommunen att till honom betala 46 850 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från delgivning av stämningsansökan tills betalning sker. Av det yrkade beloppet utgjorde 40 850 kr ersättning för nedsatt boendevärde från 24 maj 1999 till slutet av april 2000 (11 mån).

L.-O. och L.C. yrkade förpliktande för kommunen att till dem betala 55 850 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från delgivning av stämningsansökan tills betalning sker. Av det yrkade beloppet utgjorde 40 850 kr ersättning för nedsatt boendevärde från 24 maj 1999 till slutet av april 2000 (11 mån).

B.H. yrkade förpliktande för kommunen att till henne betala 74 910 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från delgivning av stämningsansökan tills betalning sker. Av det yrkade beloppet utgjorde 32 550 kr ersättning för nedsatt boendevärde från 24 maj 1999 till slutet av april 2000 (11 mån).

Kommunen bestred ersättningsskyldighet.

Sökandena anförde: Efter föroreningen av dricksvattnet i samband med pingsthelgen år 1999 drabbades de tillsammans med många andra fastighetsägare av bl.a. magbesvär, hudbesvär och klåda i ögonen. För att komma till rätta med problemen genomförde kommunen kraftiga kloreringar fram till den 23 augusti 1999. Viss klorering förekom även senare. Det förorenade dricksvattnet och den kraftiga kloreringen är orsak till de sjukdomsbesvär som i varierande grad och omfattning drabbat fastighetsägarna. Framåt sommaren 1999 stod det klart för dem att vattnet inte kunde användas eftersom kommunen inte hade genomfört några saneringar. Den förorenade dricksvattenbassängen sanerades först i december 1999. Ingenting har hindrat att detta skett redan under sommaren 1999. Dricksvatten skall vara en säker tillgång som kommunen levererar. Detta har inte iakttagits av kommunen. Man har dröjt med åtgärder och inte uppfyllt informationsplikten. De provtagningar som kommunen genomförde under sommaren och hösten 1999 gick till på så sätt att vatten spolades under tio

minuter innan provet togs. Enligt deras uppfattning var proverna inte tillförlitliga eftersom provtagningen inte utfördes på ett sätt som motsvarar normal vattenanvändning. Fastighetsägarna ville därför ta egna prover. Kommunens provtagningar från sommaren 1999 och ett år framåt gav mycket varierande resultat beträffande vattnets bakteriehalt såväl mellan skilda fastigheter som inom en och samma fastighet. De varierande resultaten gav misstanke om att bakteriesamlingar kunde finnas kvar i och kanske spritts från de enskilda fastigheternas ledningsnät. Kommunen anlät därför under hösten 1999 en utomstående konsult, K & M, för att komma till rätta med saneringsproblematiken. På grund av problemen med saneringen och de betydande skillnaderna mellan provresultaten för olika fastigheter och över tiden rådde en stor osäkerhet hos fastighetsägarna om vattnet gick att använda. Kommunen presenterade inte något underlag som visade att vattnet var ofarligt.

Kommunen har ett strikt ansvar för att se till att rörförbindelse inte finns mellan dricksvatten- och avloppsvattensystemen. Genom att avloppsvatten kunnat tränga in i dricksvattensystemet har kommunen brustit i sitt ansvar och är därför skadeståndsskyldig enligt 29 § va-lagen för all skada som uppkommit på grund därav. Det är den ursprungliga föroreningen som ligger till grund för ersättningskraven eftersom senare inträffade skador beror på att problem med dricksvattenkvaliteten kvarstått. Det har således även efter den 7 juni 1999 funnits bristande kvalitet på vattnet, utredningar och saneringar har pågått och vattentankar hölls utplacerade. Omständigheterna gjorde att sökandena kände oro och rädsla för att använda vattnet innan entydiga signaler avgivits om att föroreningsproblematiken helt åtgärdats. Åtgärder vidtogs för sent och informationen var otillräcklig. Sökandena har därför inte under angiven tid kunnat utnyttja sina bostäder normalt. Men även om kommunen efter den första akuta fasen i slutet av maj och början av juni 1999 inte skulle anses ha försummat något kvarstår således yrkandena oförändrade.

Kommunen anförde: Det är ostridigt i målen att störningen i dricksvattenkvaliteten innebär att va-anläggningen inte kan anses ha uppfyllt de krav som föreskrivs i 12 § va-lagen och att kommunen därför är skadeståndsskyldig enligt 29 § samma lag. Däremot är stridigt hur länge denna skadeståndsskyldighet sträcker sig i tiden. Kommunen gör gällande att dricksvattnet varit godtagbart för hushållsändamål efter den 7 juni 1999, eftersom det levererade dricksvattnet inte varit otjänligt efter denna tidpunkt. Kommunen anser därför också att den av fastighetsägarna anförda huvudsakliga grunden för ersättningsanspråken, dvs. rädslan för att använda vattnet, varit obefogad. - Orsaken till störningen i dricksvattenkvaliteten var en förbindelseledning mellan dricksvatten- och avloppsvattnet som hittills varit okänd för kommunen. Den förekom inte på någon ritning. Med anledning av vattnets otjänlighet vidtog kommunen omedelbart en rad sådana åtgärder som föreskrivs och rekommenderas i Statens livsmedelsverks föreskrifter och allmänna råd om dricksvatten. Ledningarna chockklorerades och spolades kraftigt, i första hand fram till årsskiftet. Även de enskilda anläggningarna spolades. Kommunen utarbetade ett massivt provtagningsprogram för att finna föroreningskällan. Provtagningsprogrammet uppfyller kraven i Livsmedelsverkets kungörelse om dricksvatten. Provtagningarna startade den 25 maj 1999. Under år 1999 togs sammanlagt mellan 700 och 800 vattenprover

och under år 2000 närmare 200 prover. Till vattenverket är 167 fastigheter anslutna. Några dagar efter att de första proverna tagits sjönk antalet otjänliga prover kraftigt. Från den 28 maj kunde vattnet åter användas för dusch, disk och tvätt. Efter den 7 juni 1999 har dricksvattnet inte varit otjänligt och kunnat användas för hushållsändamål. Enstaka otjänliga prover har förekommit därefter bl.a. vid tillfälle när prov togs med sil. Det kan anmärkas att provtagning med sil och utan föregående spolning inte är i enlighet med svensk standard, den s.k. SIS-normen. Fastighetens egna installationer kan under sådana förhållanden påverka provresultatet. Kommunen har tillhandahållit klorfritt vatten i utplacerade tankar även under tid då dricksvattnet enligt Livsmedelsverkets gränsvärden inte varit otjänligt. Kommunen bestrider att klorhalten vid företagna kloreringar överstigit gällande gränsvärden. En massiv informationskampanj om det rådande vattenläget drogs igång av kommunen bl.a. genom skrivelser, informationsblad, radiomeddelanden, anslag och möten. Redan den 28 maj 1999 hölls det första mötet mellan företrädare för kommunen och ett av byalagen. Byalagen har inbjudits att delta i kommunens möten. Kommunen har även tillmötesgått krav om utseende av särskilda resurspersoner respektive anlitan av extern teknisk expertis. Det åtgärdsprogram som härvid framtagits har följts.

Kommunen har med anledning av att dricksvattnet befunnits otjänligt befriat berörda abonnenter från såväl fast som rörlig va-kostnad under nästan ett helt år. Vidare har kommunen utgivit en schablonersättning om 1 300 kr per hushåll, varav hälften för extra spolning och ökade kostnader för driften av varmvattenberedare och hälften för vattenhämtning, besvär och obehag under den tid vattnet var otjänligt. Därutöver har kommunen reglerat uppkomna person- respektive sakskador för 174 hushåll. De abonnenter som så önskat har härvid erhållit juridiskt biträde på kommunens bekostnad. I B.-O.T.:s fall har för dennes och hans hustrus skador m.m. utgivits 52 819 kr.

Kommunens ostridiga skadeståndsansvar för skador till följd av att vattnet var otjänligt tiden 26 maj till 7 juni 1999 är rättsligt sett ett utomobligatoriskt ansvar eftersom förhållandet mellan kommunen och fastighetsägarna i detta hänseende regleras av va-lagen och kommunens taxa samt allmänna bestämmelser. Beträffande de krav som samtliga framställt om ersättning för minskat boendevärde bestrider kommunen att det skulle vara en följdskada till en sakskada (förgiftat vatten). Nedsatta boendevärden förutsätter att en eller flera av fastighetens funktioner är obrukbara dvs. det föreligger ett hinder att bruka fastigheten i ett eller flera avseenden. Kommunen vitsordar i detta fall att sådant hinder funnits tiden 26 maj till 7 juni 1999. Från och med den 8 juni har vattnet emellertid inte längre varit otjänligt och kommunens miljönämnd har som tillsynsmyndighet inte haft något att anmärka mot dricksvattenkvaliten från nämnda dag. Fastigheternas funktioner har därmed varit fullt ut användbara och boende/uthyrningsvärdet har inte varit nedsatt från 1999-06-08. Fastighetsägarnas grund för ersättningskraven är emellertid, som kommunen uppfattat den, inte att vattnet skulle ha varit otjänligt efter den 7 juni 1999 men att de inte vågat använda vattnet på fastigheterna från pingsthelgen 1999 till slutet av april 2000. Oavsett om denna oro varit befogad eller ej kan någon skada av ekonomisk natur då inte anses föreligga. Skadan är i stället av ideell natur och en sådan skada är inte ersättningsgill. Även om en

ekonomisk skada skulle anses ha förelegat så förutsätter ren förmögenhetsskada brott vilket inte förelegat i dessa fall.

Va-nämnden yttrade:

I 29 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar regleras frågan om skadeståndsskyldighet för parterna i ett va-förhållande. I paragrafen åläggs en sådan anläggnings huvudman, som åsidosatt sin skyldighet i förhållande till en brukare av va-anläggningen, att ersätta uppkommen skada. Detta skadeståndsansvar gäller i princip oberoende av vållande. De skyldigheter som här åligger huvudmannen i förhållandet till brukarna följer av 12 § i samma lag. Där föreskrivs att den allmänna anläggningen skall utföras och drivas så att den tillgodoser miljö- och hälsoskyddsintresset och att den skall vara försedd med de anordningar som krävs för att den skall fylla sitt ändamål och tillgodose skäliga anspråk på säkerhet. Så länge anläggningen behövs skall huvudmannen underhålla den och i övrigt se till att den på tillfredsställande sätt fyller sitt ändamål. Det har när det gäller skadeståndsskyldighet enligt 29 § va-lagen varken genom lagstiftningen eller rättstillämpningen gjorts någon avgränsning över huvud taget av ansvarigheten med avseende på arten av de skador som skall omfattas av det objektiva ansvaret. Detta torde innebära att ansvaret omfattar all slags ekonomisk skada, dvs. såväl person- eller sakskada som ren förmögenhetsskada.

Det har inte ansetts möjligt att i lagtexten närmare ange den standard på anläggningen och dess tjänster som huvudmannen skall vara förpliktad att upprätthålla. Av förarbetena (prop. 1970:118 s 124) framgår dock att en allmän va-anläggnings ändamål i första hand är att tillgodose bostäders och hushållsförbrukares normala behov av vattenförsörjning och avlopp och att täckande av behov därutöver kommer i andra hand. I fråga om kvaliteten på renvattnet från den allmänna vattenanläggningen har mot denna bakgrund i rättspraxis (se t.ex. Vattenöverdomstolens dom DT 9/75, beträffande vilken Högsta domstolen inte beviljade prövningstillstånd) fastslagits att, såvida huvudmannen inte åtagit sig att tillhandahålla vatten av särskild beskaffenhet, hans leveransskyldighet i detta sammanhang inte omfattar annat eller mera än ett för hushållsändamål tjänligt vatten.

För bedömningen av om ett vatten kan anses godtagbart som hushållsvatten eller inte, får ledning i första hand hämtas ur föreskrifterna och allmänna råden i Statens livsmedelsverks kungörelse om dricksvatten (Statens livsmedelsverks författningssamling 1993:35). Om vattnet uppfyller de krav som uppställs i kungörelsen får det normalt godtas som hushållsvatten även i sådant fall som nu är föremål för prövning.

I nu aktuella fall har kommunen medgivit att det levererade vattnet till hushållen under tiden 26 maj till 7 juni 1999 inte uppfyllde kraven på ett för hushållsändamål tjänligt vatten. Genom att avloppsvatten vid uppkommet stopp kunde tränga in i renvattennätet via en öppen förbindelseledning mellan spillvattensystemet och renvattenbörren kom det utgående vattnet från vattenverket i Vemmerlöv att bl.a. innehålla såväl e-coli som koliforma bakterier och alltför höga halter av heterotrofa bakterier. Många av de

vattenanalyser som gjordes under denna period har också i laboratorium klassificerats som "otjänligt" enligt livsmedelsverkets krav. Förhållandena ledde till sjukdomsutbrott bland brukarna men även till andra besvär och skador för dessa. Med anledning av det inträffade befriades berörda abonnenter från fast och rörlig va-avgift under närmare ett års tid och ett schablonbelopp om 1 300 kr betalades ut per hushåll för ökade kostnader, besvär och obehag under tiden då vattnet var otjänligt. Härutöver har kommunen enligt uppgift särskilt reglerat uppkomna person- och saksador för 174 hushåll, varibland bl.a. återfinns L.-O.T. och makarna C.

De fortfarande oreglerade skador och kostnader som nu begärs ersättning för är enligt sökandena också följder av den bristande säkerheten i kommunens vattenverk men även av att kommunen som huvudman fram till och med april år 2000 inte företog tillräckliga åtgärder för att säkra vattenkvaliteten och brast i informationen till brukarna.

Va-nämnden gör följande bedömning.

Det vatten som levererats till sökandena i dessa mål har under en längre tid från försommaren 1999 visat sig ha brister i kvaliteten. Inledningsvis var vattnet otjänligt och således under den kvalitet som kommunen i egenskap av huvudman för allmän va-anläggning är skyldig att upprätthålla. Kommunen är skadeståndsskyldig för ekonomiska skador uppkomna till följd härav. Även efter den inledande akuta perioden har vattnets kvalitet emellertid varit mycket ojämn. Kommunens egna i målet redovisade analysresultat visar således att av de 22 prov på renvattnet som klassificerats som "otjänligt" är 4 stycken tagna efter den 7 juni 1999 då vattnet enligt kommunen åter skulle vara fullt användbart för hushållsändamål. Härtill kommer att vattnet efter detta datum i ett betydande antal fall bedömts som "tjänligt med anmärkning" trots att vattnet samtidigt under långa perioder också klorerades. Anmärkningarna har efter den 7 juni främst gällt den höga halten av heterotrofa bakterier men i vissa fall även koliforma sådana. Kommunens utförda analyser visar givetvis ändå inte problemen vid varje tillfälle i alla delar av nätet eller i alla fastigheter. Inte heller finns alla datum redovisade. För juli månad 1999 redovisas endast resultat från de fyra första dagarna vilka pekar på "tjänligt" vatten. Sammanställt med analysresultat som givits in av sökandena, som redovisar ytterligare analyser bl.a. från juli månad, blir bilden en annan med många anmärkningar beträffande bakterieförekomst. Uppenbarligen har kvaliteten dessutom varierat inte endast över tiden utan också mellan abonnenterna. De kompletterande vattenprov som byalagen tagit och låtit analysera illustrerar det sagda då härvid ytterligare otjänligt prov och prov med anmärkning redovisats. Det får genom vad som sålunda framkommit och vad som uppgivits av sökandena anses visat att det förelegat bristfälligheter av såväl hälsomässig som estetisk/teknisk art i vattnet med tyngdpunkten på de inledande två veckorna, men som under lång tid därefter inneburit osäkerhet om riskerna med att fullt ut nyttja vattnet i hushållen.

Som framgått innebär en va-huvudmans ansvar för vattenkvaliteten att brukarna skall förses med ett för hushållsändamål tjänligt vatten. Tiden efter den första akuta perioden har enligt företagna analyser vattnet visserligen i de helt överväldigande antalet analyser bedömts som tjänligt men som framgått

har även enstaka prov visat på otjänligt vatten och i ett betydande antal fall har vattenproven bedömts som "tjänligt med anmärkning". Ett vatten som fått sistnämnda bedömning skall i och för sig enligt tillämpliga normer kunna godtas som hushållsvatten. De många anmärkningarna och inslagen av enstaka otjänliga prov under en längre tid tyder emellertid på förekomsten av bakteriella ansamlingar i delar av ledningsnätet och en pågående mikrobiell tillväxt i vattenverk eller ledningsnät som allt torde sammanhånga med den ursprungliga föroreningen av renvattnet i maj 1999. Orsaken till de fortsatta problemen med påvisade bakterieförekomster och uppgivna besvär för brukarna är alltså att finna i det förhållandet att vattenverket genom den öppna förbindelsen till avloppsnätet brustit i säkerhet. För eventuella skador och kostnader som drabbar brukarna till följd av sådan brist i säkerheten svarar kommunen även om vattenkvaliteten i sig inte längre skulle konstituera något skadeståndsansvar. Sökandena har också gjort gällande att kommunen som huvudman för vattenanläggningen även eftersatt sina skyldigheter att upprätthålla vattenkvaliteten efter den 7 juni 1999.

Kommunen har redogjort för alla de åtgärder som sattes in så snart man fått klart för sig att dricksvattnet förorenats. Många av insatserna synes ha varit både snabba och adekvata. Sökandena har emellertid varit kritiska till hur informationen i vissa delar sköttes. De har vidare särskilt lagt kommunen till last att man inte omgående efter upptäckten av föroreningsorsaken också rengjorde och sanerade vattenverkets dricksvattenbassäng utan att åtgärden kom att vidtagas först sedan byalagen vänt sig till kommunstyrelsen och en utomstående konsult kopplats in. I de allmänna råd som Livsmedelsverket givit ut som kommentar till 22 § i livsmedelskungörelsen anges de åtgärder som kan bli aktuella för huvudmannen att vidta då en allvarlig förorening konstaterats. Det betonas att det, då vattnet bedömts som otjänligt eller tjänligt med anmärkning med avseende på mikrobiologisk förorening, krävs snabba åtgärder för att skydda konsumenterna. Bland de åtgärder som där anges återfinns också att tömma och rengöra reservoar och eventuella brunnar. Kommunen har i detta fall inte närmare kommenterat dröjsmålet med att vidta mekanisk rengöring av bassängen. Kommunen har bevisbördan för att tillräckliga åtgärder vidtagits och att nyssnämnda förhållande skulle sakna betydelse. Enligt Va-nämndens mening kan förhållandet ha medverkat till att problemen med vattenkvaliteten kvarstod så pass länge efter den inledande fasen. Bristerna i vattenkvaliteten torde därför kunna hänföras såväl till att vattenverket inte uppfyllt skälig säkerhet genom den öppna förbindelsen till avloppsnätet som till att erforderliga åtgärder inte i alla avseenden kom till utförande tillräckligt snabbt efter föroreningen.

Vid nu gjord bedömning är kommunen skadeståndsskyldig för skador till följd av bristande vattenkvalitet även under tid då bristerna inte alls eller endast vid enstaka tillfällen medfört att vattnet bedömts som otjänligt.

Det torde för att ersättning skall utgå för minskat boendevärde få förutsättas att det boende som de skadedrabbade betalar för inte fullt ut kunnat utnyttjas av dem eller inte gått att upplåta till annan mot normal ersättning. Orsakerna kan vara olika. I rättspraxis har försämrat boende bedömts som följdskada av ekonomisk art och t.ex. utgått på grund av att del av bostaden inte kunnat

användas då den skadats av avloppsvatten, att bostaden utsatts för buller och damm men även som ren förmögenhetsskada i avtalsförhållande på grund av att till bostaden levererats vatten som varit av ojämn och bristfällig kvalitet (Se Vattenöverdomstolens dom DTVa 20/94 som efter överklagande inte medgavs prövningstillstånd i Högsta domstolen). Sökandena har berättat hur de avstått från att konsumera vattnet, avstått från att duscha och även i andra avseenden under längre tid undvikit normal vattenanvändning på sina fastigheter. Vatten har hämtats från annat håll. Fastigheterna har därmed inte kunnat utnyttjas fullt ut. Med hänsyn till vad som kommit fram om vattnets varierande kvalitet över tiden och de besvär sökandena uppgivit vid förtäring och användning av vattnet kan deras oro inte anses obefogad och den skada som uppkommit saknar inte betydelse. Sökandenas försämrade boende skall därför ersättas av kommunen.

Vid bedömningen av vilken ersättning som i nu berört hänseende skall utgå kan konstateras att ingen har gjort gällande direkta ekonomiska förluster på grund av att boendevärdet reducerats. Med hänsyn härtill och även till att vattnet inte hela tiden varit av dålig kvalitet finner Va-nämnden att ersättningen får bestämmas efter en skälighetsbedömning. Härvid bör utgångspunkten vara att ersättning skall utgå för en väsentligt begränsad användning av respektive fastighets kranvatten med avseende på konsumtion och i stor utsträckning även beträffande hygien under tiden fram till att vattenreservoaren åtgärdats men att viss ersättning bör utgå även för tiden därefter under våren 2000 eftersom problem enligt företedda analyser kvarstod en tid efter arbetenas avslutande. Den av kommunen anlitade konsulten från K & M synes fram emot mitten av februari 2000, enligt av sökandena åberopade minnesanteckningar, ha varit av uppfattningen att dricksvattnet då när ytterligare provtagningar slutförts måste anses varit bra vid anslutningspunkterna. Va-nämnden finner vid en samlad bedömning skäligt att B.-O.T. och makarna C. erhåller 10 000 kr vardera och B.H. 8 000 kr för minskat boendevärde som kan anses ha bestått till februari månad år 2000.

Va-nämnden förpliktade kommunen att betala skadestånd till sökandena för bl.a. minskat boendevärde.

Beslut 2003-01-30, BVa 10
Mål nr Va 127 -129/01

Sökandena överklagade och yrkade att Miljööverdomstolen skulle bifalla deras talan i målet.

Kommunen yrkade ogillande av motparternas talan.

Miljööverdomstolen yttrade:

Det är ostridigt i målet att kommunen, såsom huvudman för va-anläggningen, är skadeståndsskyldig gentemot fastighetsägarna för den skada som uppkommit när avloppsvattnet trängde in i dricksvattensystemet.

Minskat boendevärde

Med skada i 29 § va-lagen avses även ren förmögenhetsskada. Inskränkningar i fastighetsägares boendemöjligheter är följdskador av ekonomisk natur som i och för sig är ersättningsgilla enligt va-lagen.

Enligt Miljööverdomstolens mening bör ersättning för minskat boendevärde utgå under den period som fastighetsägarna, på objektiva grunder, haft skäl att inte använda det tillhandahållna vattnet. För tiden den 24 maj till den 7 juni 1999 är det ostridigt att fastighetsägarna har haft skäl att inte använda det tillhandahållna vattnet. Vad gäller tiden därefter inställer sig frågan om kommunen agerat på sådant sätt att fastighetsägarna ändå - trots att dricksvattnet inte var otjänligt - har haft en befogad anledning till oro och således haft godtagbara skäl att inte använda vattnet.

Det kan först konstateras att föroreningen i vattnet varit av allvarlig art med en mängd sjukdomsfall till följd. Detta har fört med sig att fastighetsägarna haft berättigade krav på att få det klarlagt att någon förorening inte fanns kvar i ledningsnätet.

Av utredningen framgår bl.a. att kommunen i den information som lämnades till fastighetsägarna efter den 7 juli 1999 framhållit att vattnet var tjänligt och drickbart. Emellertid har kommunen i samma informationsmaterial framhållit att spolning av ledningarna fortsatte och man har uppmanat fastighetsägarna att spola länge. Någon annan slutsats än att det fanns risk för att föroreningar fanns kvar i ledningarna kan rimligtvis inte ha dragits. Vidare har klorering av vattnet periodvis skett och sedan återupptagits. Även detta måste för fastighetsägarna ha framstått som om föroreningar fanns kvar i ledningarna, eftersom klorering av vattnet tidigare inte skett. Dessutom har kommunen haft vattentankar uppställda, något som ger sken av att det levererade vattnet inte höll fullgod kvalitet. Till detta kommer att kommunen under hösten anlätade K & M för att utarbeta och föreslå ett åtgärdsprogram. Det ledde till att lågvattenreservoaren senare rengjordes mekaniskt. Även om kommunen framhållit att vattnet var tjänligt har kommunen samtidigt tagit fastighetsägarnas oro på allvar och vidtagit en mängd åtgärder. Fastighetsägarna har därigenom givits intrycket att deras oro för att dricka vattnet varit befogad.

Sammanfattningsvis finner Miljööverdomstolen att kommunens agerande som ju syftat till att garantera ett drickbart vatten och undanröja fastighetsägarnas oro samtidigt orsakat den oro som fastighetsägarna känt för dricksvattenkvaliteten och lett till att de har haft skäl att inte använda det, i vart fall fram till dess vattentankarna togs bort och den anlätade konsulten kommit fram till att vattenkvaliteten var godtagbar vid anslutningspunkterna. Att B.-O.T. m.fl. skulle varit passiva och inte begränsat skadan finns det inte stöd för i utredningen. Tvärtom framstår det som om de aktivt verkat för att få klara besked från kommunen. På grund härav finner Miljööverdomstolen att kommunen skall ersätta B.-O.T. m.fl. för minskat boendevärde för den tid som Statens va-nämnd funnit.

Vad gäller ersättningens storlek finns inte underlag för annat än en skälighetsuppskattning. Miljööverdomstolen finner inte skäl att frånga Statens

va-nämnds bedömning, varvid Miljööverdomstolen beaktat den generella ersättning som kommunen redan utgett.

Miljööverdomstolen ändrade Va-nämndens beslut endast på så sätt att kommunen förpliktades att betala ytterligare 500 kr till B.-O.T avseende dennes resekostnad.

Dom 2004-10-28
Mål nr M 1293-03

Högsta domstolen meddelade inte prövningstillstånd.